

ΡΩΜΕΣ

ΕΠΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τρίτον εφθήμευτον χρόνον
την κλεινάν οικοποιέμεν γην των Παρθενώνων.

Έτος χιλία κι' όκτώ κι' ένεκάσσα,
νέκ δράσις Ρωμηών με την γλώσσιν.

Τών όρων μας μεταβλήθη, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρός έμέ,
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι ι μ ό ν ο.
Για τά ξένα όμως μέρα—δ έκα φ ρ ά γ κ α και' σ τ ό χ έ ρ ι.

Δεκαπέντε Μάρτη
τού κατοουλογάρτη.

Χιλία κι' έκκοσι κι' όκτώ,
Παρλαμένο τρανακτό.

Περί ζωνών έπιρροής λαλούν οί ξύλινοι λογάδες και γελούν.

- Π. — Πέε, μου, καθήμε Φασουλή,
Φ. — έρείς άν ήλθε κι' ή Βουλή;
Θαρρώ πως ήλθε, μπουμπιλιά,
όμως δέν ξέρω και καλά.
Λένε πως ζήτησαν λουφέ,
κι' άν δέν τον πάδου, άδελφέ,
δέν θέλθουν έδώ πέρα
νά κοπανούν άέρα.
- Π. — Πάμε νά' δούμε, Φασουλή;
Φ. — Πάμε νά' δούμε, προσωλή.
Περπάτο θά κάνουμε
και ήποτα δέν χάνουμε.
- Κι' άν' όθις σημαία' στά' ψηλά
θά' πη πως ήλθαν για μπελά,
νά μας γανόσουν-τά μουλά
μέ νέα σχέδια κολλά.
- Άλλ' άν σημαία δέν έθις
τουτό σημαίνει και όηλοφ
πως οι του κράτους ευφραδείς
δέν είναι μέσα' στή Βουλή.
- (Από τή σπητή βγαίνουον
και' στή Βουλή πηγαίνουον.)
- Φ. — Για κύταζε' ψηλά...
Π. — Θαρρώ
πως έλέπω μιά παντήρα.
Φ. — Έ! τότε, καύκαλο ξερό,
συνήλθαν έδώ πέρα.
- Π. — Τι λέε; δέν πάμε, κουνενέ,
νά' δούμε τον Κορρηάτη;
Φ. — Καλλίτερα' στον καφενέ
νά πάμε για ραχάτι.

- Π. — Έπόθησα νά' ξεκλωθώ
΄ψηλά' στά' θεωρετα,
έπόθησα νά κοιμηθώ
μέ' λ' γη ρηγορετα.
- Φ. — Έσθ μονάχος πήγαυε νά μάθης τί συμβαίνει.
Π. — Νάί τή κουδοινη της Βουλής άκούω νά σημαίνη.
Εια και σέ, βρε Φασουλή, της ρηγορετας κρέμα.
Φ. — Αί ζώνας της έπιρροής θά γίνουον τώρα όεμα.
- Π. — Όμως δέν μου λέε και τουτό τί σημαίνει, γουρλομάτης;
Φ. — Έσθ πάρνεις τ'να μέρος, κι' έγώ τάλλο τή κορμάτι,
κι' είσαι κύριος έπεινού, κι' είμαι κύριος αυτού,
δίκως είσοβόλην νά τρέμω κανενός κατακτητού.
- Π. — Σ' ένα πράγμα, Φασουλή,
οι παρακαλώ πολλό
νά μου δώσης έξηγήσεις
και νά μέ διαψώτισης.
- Φ. — Λέγε, φίλε μου, κι' έγώ
έ, τι θέλεις έξηγώ,
- Π. — Όταν έχω λόγου χάριν οικιοπέδου καποχήν
πως είε πάσαν εποχήν
ό καθέννας, όταν θέλη,
δικαιοσύνη, στραβοσκέλη,
νά μου τή καταπατήση και δική του νά τή κέρη;
Φ. — Έδώ πέρα τέτοιους ζώνας μη γυρεύης, στραβοκάνη.
- Καθός βλέπεις έδώ πέρα
είναι: σ' έλους ελευθέρα
κάθε ζώνη, κάθε γη,
και μη βάζεις συλλογή
τώρα' στά γράμματα
για γνωστά μας πρόματα,
πού συμβαίνουον, κακομοιήση,
σ' έναν κι' άλλον ναυκομής.
- Τέτοιο κράτος, Περικλήτο,
όπου έξολ' έπαρέ το,

